Kmetijſke in rokodélſke novize.

Na ſvetlobo dane od z. k. kmetijſke drushbe.

№ 7. *V frédo 16. vélikiga ſerpana.* **1843.**

☞ Te novize pridejo vſako frédo na dvéh zhetertnih liſtih v Ljubljani na ſvitlo. Plazhujejo ſe v piſarnizi z. k. kmetijſke drushbe v hiſhi 195 v Salendrovi ulizi bliso Brega; sa Ljubljano in sa tiſte, ki jih ne dobivajo po póſhti, sa zélo leto s 2 fl., — sa pol leta s 1 fl.; prejemljejo ſe pa pri natiſkovavzu na Bregu Nr. 190. Po poſhti veljajo sa zelo leto 2 fl. 30 kr., — sa pol léta 1 fl. 15 kr. Po vſih z. k. poſhtah ſe snajo dobiti.

Ozhe naſh sa odvernenje martranja shivál.

(Poleg némſhkiga.)

Pravizhni ſe tudi shivíne ſvoje uſmili,
pa ſerzé hudobniga je neuſmileno.
Salomonov pregovor 12, 10.

Ozhe naſh, ki ſi v nebéſ viſhavi,
Ti niſ' ſamo nam shivljenja dal,
Ki zhaſtimo Tebe v vezhni ſlavi:
Ti zheſh biti tudi varh shival.

Tvoje jmé naj bó povſód zheſhêno,
Pa preſvétiga ta nezhaſti,
Kdor ſerd ſvojo ſpuſha nepoſhtêno
Nad shivalmi, kolne té ſtvari.

Pridi k nam kraljéſtvo miloſt' Tvôje,
Vérno upamo ga vredni bit',
Daj, de ſi uſmiljenje tud' ſvôje
Bitje vſako móre pridobit'.

Tvoja ſvéta vólja naj ſe 'side
Tak' na sêmlji, kakor nad semljó;
Zhe ſkos' naſ tud' nad shiváli pride,
Kar krivizhno ní in kar ne bó.

Krùh vſakdanji, Ozhe, nam dodéli,
In tega tud' vſakimu naſ daſh;
Pa koriſtne bi shivali ſméli
Puſhàt' mi bres shivesha, bres pàſh?

In nikól' ne pêlji naſ v ſkuſhnjáve,
De b' ne méli sa shivál ſerzá,
Saj nar vézhji in nar máju' teſháve
Tudi njim shivljenje zhutit' dá.

Temozh kakor mi, de b' naſ od sléga
Réſhil, Ozhe, Tebe próſimo,
Tak' naſ vſelej réſhi tud' od vſéga,
S zhimur Te v shivalih shalimo.

Vſe je dár Tvój, torej tud' shivljenje,
Ti ſi móder ſtvárnik vſih rezhi!
Zhe ſ' jih nam isrózhil v potrébljenje,
Naj ſe kriviga nizh ne sgodi!

Ti ſ' mogózhen, ſvét; Tebè zhaſtijo
Gór viſhave, Teb' gromi morje;
Daj, de k pridu nam shival' shivíjo,
De nizh bres potrébe ne terpé.

Vézhna zhaſt naj bó Ti, vezhna hvala,
Ozhe, Ti ſi nam shivljenje dál;
Duſha Ti bo vézhno zhaſt dajala, —
Srézhen, kdor ne martra nizh shivál!

Malavaſhizh.

Shkodljiva nehvaleshnoſt zhbele moriti.

Od eniga zhbelarja na Stajarſkim.

Ker ſim ſhe ſtudent na jeſen domu v Sevſhko dolino na Gorenſkim (Oberkrain) hodil, ſim ſkerbno opraſhoval zhaſ, kdaj bojo zhbele tergali, ſe grosno veſelivſhi, dobit lepo pogazho ſladkiga meda. Ali shaloſten ſim poſtal, vpadlo mi je ſerze do ſterd, ker ſim vidil, kako neuſmiljeno ſo zhbele s sheplam in purbljam morili. Miſlil ſim ſi: Glej nehvaleshnoſt ſvetá! tiſto shival, ktera zelo leto sa naſ tako pridno dela, tiſto

nedolshno shival ljudje na jesen morijo! Lepo plazhilo je to od pametniga zhloveka! — Zhe sim pa ljudem kaj taziga povedal, so meni rekli, de jim ne nese po simi zhbele rediti, ker one ob tem zhasu vezh snejo, kakor so pomlad vredne. Silno je mene le to peklo, in komaj sim sholo sapustil, ker sim to rezh premishljevati in skushati sazhel. Skerbno sim tehtal ali vagal zhbele na jesen in pomlad, in najdil sim, de panj, kteri veliko zhbel ali muh ima, vse bolj varno preshivi, in nizh vezh ne potrebuje shivesha po simi, kakor panj, kteri malo muh ima. Zhe je pa to dognano, bo vsaki poterdil, de nam bolj vershe, muhe tistih panjev, ktere ohraniti ne misliмo, s zhbelami drugih panjev sdrushiti, kakor jih neusmiljeno moriti.

Le to delo naj bo posebno letas vsim zhbelarjam perporozheno, ker se je savoljo slabe passhe zhist malo mladih zhbeliz isvalilo, in ker so savoljo merslih vetrov in pogostiga deshja nashi panji slo ob muhe prishli.

Na tanko bom torej popisal mojo skushnjo, de se bo vsaki resnize shelni prijatel lahko preprizhal, de navada zhbele moriti ni samo gerdo nehvaleshna, ampak tudi nashimu zhbelarstvu grosno shkodljiva.

Zhbele, ktere ohraniti ne misliش, merslo desheven dan, kakorshnih na jesen pogosto imash, presheni s dimam; zhe imajo malo satja v kot ravno tistiga panja; zhe pa imajo veliko satja, v drug poprejshnimu na shirokosti enak panj. Nar hitrejshi se to sgodi s enim pihavnim meham (Rauchmaschine) s kterim je sdrushena kositarska posoda, ki se na dvoje lozhi, de se stari in terhlen les, nar boljshi od lipe in verbe, noter dene ino piha. Zhe pa te priprave nimash, lahko s zunjo, ktera se kadi, zhbele toliko odsbenesh, de satje s nosham poresheش. Po tem pojishi matizo (maternizo ali kraljizo) vsami jo prozh, in sapri zhbele v panj, kteriga luknjo ali shrelo si s navertanim kositarjam sadelal, de sapo imajo, vonder vjiti ne morejo. Tako jih pusti v senzi kakih pet ur saperte, de se bresmatizhnosti savejo, in potem jih na nozh bres vse skerbi enimu ali drugimu panju sdrushi; vidil bosh, posebno, zhe she nekoliko obedvoje s dimam pokadish, med njimi mir in edinost eniga kraljestva.

Rekel bo morebit kak zhbelar: ni nam nesnano, kako se zhbele preshenejo in sdrushijo; ali to je vezhi shkoda kakor dobizhek, ker one po simi vezh snejo, kakor so pomlad vredne.

Takim besedam nasprot postavim jest mojo skushnjo, ker sim se skosi shtevilo let na tanko preprizhal, de zhbele, zhe jih je veliko v enim panju, nizh vezh ne potrebujejo shivesha, kakor zhe jih je malo. Bosh rekel: to je zhes postavo nashe nature! Ali glej, premalo nam je she snana natura teh zhbel! one po simi ne spijo in tudi ne bdijo popolnama, ampak snajdejo se tako rekozh vsredi med spanjam in bdenjam, v tem stanu pa potrebujejo perpravno miro (Grad) toplote; zhe torej savoljo premaliga shtevila dosti toplote napraviti ne morejo, si skosi bolj obilni shivesh pomagajo. Pervo snaminje srezhniga zhbelarstva v tem obstoji, de urno pomlad goste zhbele imamo, in sgodaj roje dobimo; to se pa gotovo nar loshej napravi, zhe muhe tistih panjev, ktere zhes simo ohraniti ne misliмo, s zhbelam drugih panjev sdrushimo, namest jih neusmiljeno moriti.

To mojo skushnjo so vedli she zhbelarji nekdajnih zhasov. Baron Ehrenfels pravi: (stran 175) „panj, kteri veliko zhbel in malo sterdi ima, loshej po simi preshivi, kakor panj, kteri malo zhbel in veliko sterdi ima.“ On pergliha neusmiljeniga, kteri na jesen zhbele mori, s tistim divjakam, kteri zelo drevo poseka, kader ga jabuke jesti mika.

Desglih tudi uzheni zhbelarji to resnizo terdijo, vonder she smiraj na desnim in levim strani Save in Drave s velikim veseljam zhbele morijo.

Ali nam ne sprizhujejo tega zhbelnaki, ktere she od daljezh polne panjev s oshganimi in osmojenimi luknjami vidimo? Kolikokrat sim vidil neusmiljeniga, kteri je zele pol ure pred shrelam s sheplam kuril, in na sadnje so vonder she zhbele migale! Sin misli, de more vsako leto nekaj te nedolshne shivali pomoriti, sato, ker je njegoviga ozheta tako delati vidil! Shalostna smota nashiga prebrisaniga, usmiljenja polniga stoletja! —

Prijatel! kteri le eno iskro ljubesni do zhbeliz imash, — in kdo bi te shivali rad ne imel, ktera zelo leto sa nas tak pridno dela? — nikar ne saversi te moje skushnje s navadnim pregovoram: Ta je she sopet ena nova in prasna! — ampak sdrushi sam prihodno jesen tvoje zhbele, in vidil bosh, de so moje besede gola resniza! —

M. N.

Ilirske deshele nekadaj in sedaj.

Vse nashe Ilirske deshele so bile v prav prav starih zhasih s támnimi gojsdmí sakrite. Sem ter tjè so bili nesdravi mozhvéri, v kterih se je strupenína valjela. Sverína je po desheli gospodarila, in po retkama sejániga zhlovéka strahovála.

Pervi prebivavzi le téh deshel, kar je mogózhe svéditi, so bili Ilirzi, po kterih se she dan danásshni té deshele Ilirske imenujejo. Ilirzi so bili divji, sèrzhni in junásshki bojevávzi, kteri so na Tershásshkim mórju Rimzam mozhno nadlegovali in sabávljali, se s njimi bojeváli in jim kupzhijske barke rópali.

Kadar je Rimzam tega le sadosti se sdelo, so prishli s hudo vojsko, so Ilirze premagali,

njih deshele posédli, in sem ter tjè po njih svojim veljákam in soldatam terdne tabre sosidali, de so takó deshele v strahu in pokorshni obdershali. To se je sgodilo okóli 200 lét pred Kristusovim rojstvam. Kasnejshi so Rimzi s vojskami pod svojo oblast spravili she vse deshele do Dúnaja, in vse, kar se v sadajnim zhasu Vogerske ali Madsharske deshele imenujejo.

Rimzi so bili v posvetnih uzhenóstih in umétnostih snajdeni, posebno pa sastopni so bili v kmetovánju. S svojimi soldatmi in desheláni so Ilirske gojsdóve srèzhli, lepshi pòlja na svètlo správili, jih v rodovitne njive in v lépe travnike preobernili, de so bili s potrebnim shivesham previdení sa se, in sa vse svoje vojshne trume, ki so se zhes Ilirske deshele gôri ali dôli premikale. Sakaj is Ogléja (Aquilea) je shla njih poglavitnishi vojshna in kupzhijska zesta zhes Hrúshizo in Ljubljano do Dúnaja in na Madsharsko. Ljubljana, kakor se misli, od njih sosidana, se je v tistih zhasih Emóna imenovala.

Deshelni in soldashki rimski oblastniki po Ilirii so bili shlahtni, sastopni in bogati gospódje; navajeni v svojih láshkih domazhijah prijetniga shivljenja so poskerbeli tudi na Ilirskim, kjer so se v slushbah snàshli, po mogózhosti si svoje dni posladiti; s tega namena so si med drugim tudi lépe verte napravili in va-nje is svojih bolj gorkih lashkih deshel vse sorte pitaniga sadja in shlahtne terte sasadili; po njih skerbi se je tudi mnogotero novo rokodelstvo, mnogotera nova umetnost na Ilirsko upeljála. Na to visho so postali Rimzi veliki dobrotniki Ilirije. Dvé sto let pred, in shtiri stó po Kristusovim rojstvu, tadaj okoli 600 lét, so oní na Ilirskim kraljevali, in nekadajne mèrsle, puste, divje in nerodovitne kraje v bolj gorke, pitane in prijetne deshele preobernili. Oblizhje Ilirije se je pod njih vladstvam prijátelno nasmehnilo in veliko ljubshi postalo, in to tolikajn vezh, ker se je tudi v tistih zhasih od Ogléja, pod njega pervim shkosam S. Móharjam, Ilirzam svéta véra sabolshzhala in s zhasama vso njih deshelo rasvetlíla.

Ali Rimzi so bili vse takrat snane pitane deshele in njih bogastva pod se správili; bogastva so njih tresnost in pravizhnost, sadnizh pa tudi njih junáshtvo spodkopale; bogastva so jih napíhnile, de so se prevséli, med seboj prepirali, preganjali, vojskovali in morili. Unajne ljudstva, posebno nemshke, popred od njih bite, so se zhes-nje vsdignile, jih od vsih strani stiskale, v vôjski premagale, in poslednizh njih zesarski sedesh v Rimu overgle.

Tudi zhes Ilirijo so tako imenovani Góti, Dolgobrádzi, in drugi nemshki divji naródi, v trumah brès sstivila, na Lashko vreli, in krivavostráshni sléd sa seboj pustili. Nar vezhji nesrezho pa je she li Atila Ilirskim deshelam naklonil. Ta je prishel is daljnih jutrovih deshèl s neismirljivo trumo she bolj divjih vojshakov, ktere — kér so bili eni is med njih v svojih obrasih nekoliko psám podóbni — so psaglávze imenovali. Atila je pokonzhal Emóno (Ljubljano) in Oglej — ki sè je takrat savoljo morskiga kupzhijstvo in svojiga bogastva drugi Rim imenovalo — in je dalje na Lashko planil. Kako se je v zhasu Atila Iliriji godilo, se is tega posname, ker je od tistiga zhasa do danashniga dné pod iménam: shiba boshja, v spominu ohranjen. Beli dan, ki se je Ilirzam perzhenjal, dokler so se pod rimsko oblastjo snashli, se je po Atilu spremenil v tamen mrák! — — v zherno, strashno nózh!

(Dalje sledi.)

Krajnski zepzi so tudi dobri. *)

V nashih novizah 10. maliga serpana smo brali hvalo in priporozhvanje nemshkih zepzov, in, kakor se nam sdi, nekoliko prenaglo obsojenje nashih krajnskih butiz. De se bo v ti rezhi môglo bolj zhisto in po pravizi soditi, se nam treba sdi, lastnosti krajnskih zepzov nekoliko rasloshiti in njih rabo na snanje dati.

Ker so bili nemshki zepzi le savoljo butiz, to je, tistiga dela zepza, kteri pri mlatenji na snopjè pada, pohvaljeni, hozhemo tudi le samo od butiz, ktere so na krajnskim navadne, govoriti. Lastnosti butiz, kterih si nismo she le sdaj smislili, ampak so she od nekdaj vsakimu mlatizhu snane, so tè le:

1. Butiza mora biti nar manj devét pesti dolga, dober pavz debela, in nekoliko shibka paliza is kerpkiga (elastisch) ne prekerhkiga lesá.

2. Mora biti nekoliko, kakor lok, napéta, tako de je, kadar je navesana, proti rozhniku kriva, in de, kadar na svoje lize pade, oba konza nekoliko na kvishko stojita.

3. Mora imeti na konzu podolgasto, plashnato gerzho, ali glavo, ktera se mora po palizi pozhasi pogubiti; sato je butiza s tankim vratam le v véliki sili sa rabo.

4. Gerzha, ali glava, mora biti na tisti strani, na ktero pada, nekoliko povsdignjena, ali kakor zholn posnéta, de, kadar na gol pod udari, nikoli tal ne dosesh.

Nemshke butize, kolikor so nam is popisvanja snane, so veliko krajshi, debelishi, in tesheji, kakor krajnske, in bolj kolizhu, kakor palizi podobne, ktere pri mlatenji s zelo svojo dolgostjo in tesho po tleh padajo.

Pri mlatenji krajnskiga zepza butíza ali paliza s napeto stranjo na snop prileti, in se, ker s mozhjo prishvishga, kadar pade, poravna, in tako s zelo dolgostjo dosti mozhno na snopjè sadène; pa vender jo snop, savoljo njene majhine teshe, lahko nasaj vershe. Tako se snop lepo pretrése, sernje odleti, in slama se veliko manj rasbije, kakor pod nemshko butizo, ktera s svojo nepotrebno tesho in debelostjo slamo in sernje rasbija. — Tudi mlatizhi se s lahkim krajnskim zepzam manj utrudijo, desravno hitreji mlatijo, kakor nemshki. Verh tega moshje, kteri so nemshke otépe vidili, s enim glasam prizhajo, de krajnski mlatizhi veliko bolj zhisto mlatijo.

Tisti, kteri pravi, de nemshki zepez snop bolj pretrese, kakor krajnski, naj nikar ne sameri, de mu ne moremo

*) Radovoljni vsamemo to pisanje v nashe novize, ako je ravno tistimu, kteriga smo v Nr. 3. natisniti dali, nasprotno, kér vémo, de v rezhéh, kjér samo skusshnja velja, bi ne bilo prav, samo eno terdovratno terditi. Toliko rajshi smo pa gori imenovano pisanje v novize postavili, ker je tako prijasno pisano. Samo tó naj nam bo pripusheno opomniti, de v hvali nemshkih zepzov ni bilo rezheno, de krajnski nizh ne veljajo. — „Vse prevdarite in nar boljshi obdershite!“

verjeti. Zke pa pravi, kakor ſmo brali, de krajnſki zepez s ſamo gerzho na klaſje pada, in tako veliko sernja ubije, ga proſimo, naj pervi krajnſki zepez, ki mu v roko pride, dobro pogleda; in upamo, de bo beſedo nasaj vsel, in ſposnal, de le nemſhki zepez vezh sernja pobije, kakor krajnſki, kteri je per mlatenji teshko kdaj na glavo padel.

Potozhnik.

Povéſti is Ljubljane.

(Indjanſke bukve od Goſpoda Baraga). Naſh roják, zhaſtitljivi miſionar, Goſpod Baraga je v Ameriki katekisem sa ſvoje ljube Indjane v njih jesiku ſpiſal in ga v Ljubljano natiſnit poſlal. Natiſnen je in nekaj bukev ſo shé tudi v Ameriko poſlali. Ta katekisem ſe po Indjanſko imenuje: Géte Dibadjimovin gaie dach Nitam Mekate-okwanajeg ogagikwewiniwan. — Jesik téh Indjanov je ſilno teshák; nektere beſede ſo tako dolge, kakor zela verſta v bukvih in imá to ſvoje, de v zélim jesiku nobeniga *u* in *z* ni.

Natiſnil je te bukve Goſpod Joshef Blasnik v Ljubljani, natiſkovavez téh noviz, prav lepo, in tako ſe more rezhi, de ſo té bukve, ako ravno v Indjanſkim jesiku piſane, zhiſto krajnſko délo.

M.

Unajne povéſti.

(Somen sa ovno v Péſhtu na Ogerſkim.) Peſktanſke kupzhijſke novize piſheje, de je bilo na poſlednim ſomnu sa ovno veliko prodajavzov in kupzov. Ovne je bilo ſilno veliko in kupzi is domazhih in ptujih deshel ſo ſim priſhli. Ovne od bolj gróbe in frédnje ſorte od tazih ovaz, ki ſe enkrat v létu ſtrishejo, je bilo nar vezh pokupljene; zent take ovne je veljal 4 — 5 goldinarjev ſrebra vezh, kakar vlani Od nar lepſhi ſorte ſo malo kupovali in zenejſhi je bila, kakor vláni. Isprane, ſakeljnove in poſvalkane ovne ſe je prezej ispezhálo, in tudi zenejſhi je neke goldinarje, kakor vlanſko léto.

Nekaj sa vſakiga.

(Nefrézha ſkosi ogenj.) Prav velikokrat ſe ſliſhi od ognja, ki vaſí, terge in zéle meſta v nefrezho pripravi; — pohiſhtva, priſtave, shito, klajo ſoshgè in ſhe shivini in ljudem shivljenje vsame. In vunder je komaj deſeti del nefrezhnih pogorélzov v eno ali drugo bratovſhnjo ſvetiga Florjana sapiſanih ali aſekuriranih, ktera bi jim zéne poshganih pohiſhtev povernila in jim tako sopet sidati pomagala.

Zhe ſe popraſha: Kako ſe je tu ali tam vnélo? Od kodi je ogenj priſhel? ſe prav malokadaj prav své; ker pogorélzi ſami ne povejo, ali pa rezhejo, de je hudoben, ſovrashen zhlovek sashgal. Goſpoſka ſe je pa she vezhkrat preprizhala, de nar vezhkrat nefrezha po ognju is ſledezhih rezhi pride: Dimniki ali rajſenki in kuhne ſo ſlabo sidani; s nepokrito luzhjo in s gorézhimi terſkami hodijo v ſhtalé, ſhupe, pod ſtrého in na dvoriſha; goſpodine ſo pri kuhi sanikerne in nepripravne, slaſti kadar maſlo zrejo; ſhe shiv pepél bliso rezhi ſpravljajo, ktérih ſe lahko ogenj prime; goſpodarji in ſlushabniki na ſhtalah, v ſhtalah in na dvoriſhih tobak pijó; predivo doma v pezhah ſuſhé i t d.

Priprave sa ogenj gaſiti ſo na desheli ſhe ſilno ſlabe in derſkavze ali ſhprizovnize sa ogenj gaſiti, ki nar vezh isdajo, ſhe malokjé imajo. Sraven téga ſo pa zéſte ſhe, poſebno bliso vaſí in tergov, grosno révne; savolj tega priprave sa gaſiti is biishnih krajev — slaſti po nozhi, ali zlo bliso ognja ne morejo, ali pa prepozhaſi; doſtikrat pa vſe polomljene pridejo, s kterimi ſe vezh pomagati ne more. Zhe ſe ſhe pomiſli, de ſo po kmétih hiſhe ſhe vezhkrat leſene in s ſlamo krite, ſe mora vſakkdó zhuditi, de ogenj bolj pogoſtim in hujſhi med kmete nefrezhe ne prineſe. De bi ſaj vaſí in tergí na planim — slaſti zhe od ognja bliso ſliſhijo, prav shivo pomiſlili, kako nefrezhen zhlovek je pogorélz! de bi ſi ſaj prisadevali, tó nefrézho ſkosi tó majnſhati, de bi ſe v kako bratovſhino ſvetiga Florijana sapiſali; de bi s ognjem in luzhjo bolj varno ravnali, biſhe bolj terdno sidali, priprav sa gaſiti ſi omiſlili, in dobre zeſte nadelávali! — koliko bolj mirno in pokojno bi shivéli, koliko bolj bres ſkerbi bi ſe truden goſpodar svezher vlégel, in koliko mènj bi naſ nefrezhni ljudjé nadlégovali!

Smeſ.

(Kako ſe lahko veliko derv prihrani.) Derv ſe lahko veliko prihrani, zhe ſe v kratke polénza rasshagajo, slaſti pri kuhi. Na ognjiſhih ſe vezhji dél vidi, de dolge polena pod kotlam in pri piſkrih leshé, bres de bi jih kdo k ognju primikal, zhe pregoré. Malokadaj ſe v naſhih hiſhah shaga vidi, s ktero bi ſe mogle derva preshagati; — tako ſe derva tratijo. Zhe ſe pogleda, kako ogenj na naſhih ognjiſhih gorí, ſe vidi, kako ſe derva tratijo! Kuhnje v velizih méſtih naj bodo isglèd, kjer ſo derva prav drage. Polena dva-, ali pa ſhe vezhkrat preshagajo in piſkre ali lónze okrog ognja poſtavijo. Pri naſ pa dolsih polén na ognjiſhe navalé in sgorej in sdolej derva sapſtojn goré. Koliko derv bi ſe tukaj lahko prihranilo, zhe bi ſe poléna na krajſhi koſzhke preshagale? Shaga ni draga, in délo je lahko, derv ſe pa vunder zhes leto doſti prihrani.

Urno, kaj je noviga?

(Sa zeſarſke shelésne zéſte) bo v letu 1844 treba 221,514 zentov shelèsa rasne ſorte, namrezh:

sa ſhine	146,500	zentov
„ podlóge	63,000	„
„ sagójsde	3,616	„
„ sheblje	3,398	„

Pa drugazhniga shelésa ne bodo jemali, kakor domazhiga, to je, is zeſarſkih deshel.

(Nar vézhji hraſt v Evropi.) Na franzoſkim ſtoji na dvoriſhu nékiga grada ſtar hraſt, ki je pa ſhe tako mozhán, de ſhe lahko ſtoletja preſtoji, zhe ga kaka nefrezha ne sadéne. Viſok je 63 zhevljev in pri tleh je 27 zhevljev debel Sheſt zhevljev nad korenino je 20 zhevljev debel. V ſredi derveſa, kjér je she léſ ſtrohnel, ſo naredili ſtanizo (zimmer) 12 zhevljev dolgo in ſhiroko in 9 viſoko; na ſrédi ſtoji misa, okrog ktere imá 12 ljudí dovolj proſtora. Okrog ſtanize je klóp is leſa tega dervéſa isresana. Tudi vrata in eno okno ima ſtaniza, ſkosi ktere dobiva srak in ſvitlobo. Borſhtnarji, ki ſe na ſtaroſt dervéſ saſtópijo, pravijo, de je ta hraſt okoli 2000 lét ſtar.

Shitni kup.	U Ljubljani 9. vélikiga ſerpana.		U Krajnu 7. vélikiga ſerpana.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mirnik Pſhenize domazhe	1	24	1	30
1 „ „ banaſhke	1	24	1	20
1 „ Turſhize . . .	—	—	—	—
1 „ Sorſhize . . .	—	—	1	10
1 „ Ershi	—	54	—	56
1 „ Jezhmena . . .	—	57	—	54
1 „ Proſa	—	59	1	3
1 „ Ajde	—	57	1	—
1 „ Ovſa	—	40	—	42

V Ljubljani. Natiſnil in saloshil Joshef Blasnik.